Samhällsforskning och skönlitteratur

I ALLMANNA SATSER, stundom i mera utförmade teorier har man sökt klarlägga förhållandet mellan samhällsliv och litterär alstring. Helt vid sidan av dessa tankegångar bör det understrykas att den politiska historien och den politiska vetenskapen över huvud har mycket att lära och många forskningsuppgifter att finna i den produktion som enligt hävdvunnen ämnesuppdelning faller på litteraturhistorikerns lott. De under en tid eller inom en grupp härskande föreställningarna kommer ofta — i sin oklarhet, sin inkonsekvens, sin förmåga att förvira och övertyga — bättre fram i romanerna än i de ideologiska arbeterna; de senare förfälskar verkligheten genom sin relativa precision, ger ett överdrivet bestämt intryck av vad folk tänker. Och själva politikens och samhällslivets myller och rikedom fångas ofta säkrare genom obundna litterära skildringar än i dokumenterade och strängt sakliga undersökningar.

I sort sett har dock en sträng boskillnad upprätthållits. Statskunskapen, den forskningsren det här närmast är fråga om, behandlar Rousseaus "Samhällskontrakt", men icke hans "Héloïse", den tar upp de politiska idéerna endast i den mån de, putsade och prederade, men också förenklade och drivna till ytterlighet, uppträder hos tänkarna av facket. På senare tid har en del försök att bryta isoleringen gjorts, huvudsakligen i Amerika. Charles Merriam upptar i sin översikt av den amerikanska ideutvecklingen inte bara teoretikerna, utan också romanförfattarna; Mark Twain och Dreiser får vara med vid sidan av Calhoun och Theodore Roosevelt. Atminstone en engelsman, Rockow, har försökt något liknande i fråga om senare engelsk litteratur. Vid vissa amerikanska universitet ingår läsning av politiska och sociala romaner i den politiska vetenskapens kursplan. Merriam och hans kamrater har i vissa arbeten sökt införa något av den litterära skildringens friskhet och konkretion, dels genom ett mera obesvärat och personligt skrivsätt, dels genom att citera tillfrågade personers egna åsikter och berättelser. Klassiska exempel finns i Merriams och Gosnells arbeten om Chicago. Inom den egentliga sociologin har samma arbetaform drivits än längre.

Att dessa metoder prövats i USA sammanhänger inte bara med den amerikanska socialvetenskapens experimentlust och höga standard. USA:s senare politiska och sociala historia har beskrivits av romanförfattare likaväl som av forskare. Det är svårt att tränga in i "den förgyllda tidsålderns" — tiden närmast efter inbördeskriget — ekonomiska och politiska virrvarr utan ledning av Mark Twains och Adams' romaner. Ingen har givit en så skrämmande och dock i det hela så riktig bild av den stora järnvägsbyggnadsepoken i Västern som Frank Norris i "Polypen", oljuret som tar makten i Kalifornien och till slut tvingar bönderna till uppror är "The Southern Pacific Railroad Company". Dreiser ger i sina romaner från Philadelphia och Chicago en i sina huvuddrag lika realistisk översikt av kommunal- och delstatspolitikens förfall mellan inbördeskriget och sekelskiftet. Vid flera tillfällen har växelverkan mellan litteratur och politik på ett slående sätt illustrerats. "Onkel Tomas stuga" var en viktig faktor i slaverifiendernas propaganda. Upton Sinclairs ohyggliga "Vildmarken" gjorde mer än tusentals artiklar och tal för att framtvinga lagstiftning i fråga om födoämneskontroll och slakteriarbete. Många av de författare som blivit berömda under de senaste årtiondena — t. ex. Dos Passos, Steinbeck och Richard Wright — har velat och i viss mån lyckats att göra politiska insatser genom formellt rent skönlitterära arbeten.

Men det är lätt att finna lika påtagliga och kända exempel på romanens politisk-sociala intresse och betydelse i andra länders litteratur. Den bästa introduktionen till boulangismen är Barrès "L'appel au soldat", vad folk inom olika samhällsgrupper tänkte och sade under Dreyfusprocessen belyses klarare än i någon vetenskaplig undersökning av Anatole France i hans fyra romaner från sekelskiftet. Från varje kulturland kunde för senare tid liknande fall nämnas. I Sverige har vi en rad socialt viktiga romaner, medan skönlitteraturen föga synslat med politiken i mera egentlig mening.

De hittills givna exemplen är sålunda av mindre intresse som samhandet mellan litteratur och politik här inte erbjuder något problem. I vissa fall kan det till och med sägas vara ett ganska likgiltigt och tillfälligt förhållande att vederbörande bok fått karaktären av en roman i stället för en memoar eller ett politiskt inlägg utan litterär maskering. Av större intresse för forskaren är de mera svårtillgängliga fall då de politiska och sociala idéerna intar en sekundär plats i skildringen eller rent av framträder som en underton, om vilken författaren kanske icke är klart medveten. Här krävs en verklig analys av verket för att komma till resultat, och denna analys blir svårare, ju mindre politiskt medveten författaren är. Man kan icke nöja sig med hans egna åsiktsdeklarationer, då dessa ofta pröglas av okunnighet om de använda ordens gängse betydelse. Då Strindberg eller Heidenstam ibland påstod sig vara socialister har de lyckats lura några av sina porträttörer; andra har klargjort att deras "socialism" var av den mest privata och egenartade beskaffenhet.

För att illustrera vad här menas bör ett konkret exempel ges. Hos engelska och amerikanska författare i mitten och slutet av 1800-talet kan man ofta konstatera en brytning mellan stämningar och tankegångar som sannolikt var typiska för övergången mellan äldre och nyare liberalism. En vag och föga genomtänkt tro på gammalliberalismens doktrinära ekonomiska frihetssystem gick väl ihop med ett utpräglat personligt penningbegär, men kom i konflikt både med den sociala medkänslan och med ovilja inför den hårda och ofta med tvivelaktiga medel förda ekonomiska kampen. Resultatet blev ett slags viktoriansk kompromiss i undvikandets och resignationens tecken. I fråga om Dickens har problemet ganska ingående diskuterats; betraffande Mark Twain har det med överdriven skärpa ställts av Van Wyck Brooks i ett berömt arbete (The ordeal of Mark Twain). Hos Trollope, den kanske mest typiskt viktorianske av alla, finner man en liknande inre konflikt. Själv säger sig Trollope vara liberal-konservativ, och i sin självbiografi uttrycker han de mest extremt gammalliberala åsikter just i fråga om författarskapet. "Hjärnor som inte köpes blir aldrig till större värde för det allmänna. Ta ifrån de engelska författarna deras litterära äganderätt, och ni kommer inom kort att beröva England dess författare... Vi vet att ju mer en man har i inkomst, desto nyttigare är han för sina medmänniskor." Men i romanerna är tonen en helt annan. Penningbegäret och till och med affärsverksamheten gisslas. När det gäller att förtjäna pengar, skriver Trollope i "The three clerks", måste man viss motsatsen till alla de egenskaper som eljest ansetts utmärka en gentleman.

På detta sätt ger litteraturen en visserligen vagare, men samtidigt mera nyanserad, mera verklighetstrogen bild av åtdebatten än teoretiker och politiker. En sociologisk litteraturforskning blir nödvändig icke blott från litteratur- utan också från socialhistorisk synpunkt. Hur bör den närmare bestämt bedrivas? Vilka resultat kan den ge? På denna punkt måste man i närvarande läge vända sig till litteraturvetenskapen, vars insatser på området — ehuru i och för sig icke stora — är ojämförligt mest betydande.

Herbert Tingsten

Ödesdigra klipp

SAMTIDIGT som skämtidningsredaktören *P. A. Fogelström* debuterar, som fullfjädrad fyrtiotalsskald presenterar han på bokbladsskarna tillsammans med journalisten *Lisa Marthéus* en diger lunta intimunt och avslöjande sammanställda klipp ur svensk och utländsk press åren 1933—1946. Luntan mäter 908 sidor, heter *12 ödesdigra år* och betingar 24 kronor i pris (Beyronds förlag, Malmö). Det rör sig alltså inte om någon skämtskrift.

Den kunde annars gott blivit det. Klippen är bitvis utomordentligt väl valda, och många svenska kommentarer till världshändelserna, sådana de framskred från och med Machtübernahme, är ofta komiska mitt i sitt beklämmande fjäsk. De presenteras med sådan överdådig effekt att det vore lika orätt att beröva läsaren nöjet att själv överraskas av dem och avnjuta dem som att avslöja mördaren i en deckare. Det beklämmande, vars komiska poäng man ännu 1947 vägrar att finna, dominerar eljest. Det gäller särskilt de grymt avslöjande klipp om vad svenskar tyckt och tänkt om de politiska flyktingarna. Att läsa de strofordna är en hälsosam påminnelse om hur många medborgare, inte minst fria publicister, till Hitlerdömets glädje ådagalade en förstockad trångsynthet; vad som på många håll sades och skrevs då om myntgångsbetarnas "slagsbalanser" gentemot flyktingarna från nazismen utgör ett litet försök till anpassningstongångarna 1940 som är värt all uppmärksamhet. Det har sitt intresse att i dag studera namn på personer och publikationer i flyktingdebatten.

Vid sidan av det komiska och beklämmande finns både glädjande och intressanta klipp: det är uppfriskande att bläddra genom de sidor som ägnats mitten av trettitalet och notera alla som djärvts ryta.

Naturligtvis kan man anmärka på omfånget: många klipp förfaller en kritisk läsare åtskilligt onödiga ur rent teknisk synpunkt. Själva händelserna som kommentarerna anspelar på borde ofta kunnat ges i mer koncentrerad form. Bildmaterialet verkar valt på en höft. Porträtt av dem som skrivit kommentarerna hade varit roligare än av välkända politiker och framför allt mer motiverade än stridsbilder.

J. O. O.

Venezuela

är ett land som på senaste tiden överraskande många gånger har skymtat i litterära och kulturella sammanhang. För någon månad sedan kom Sveriges chargé d'affaires i Venezuela, Nils-Erik Ekblad, hem på en semestertripp och lät kungöra att han vid sidan av sitt diplomatiska värv mähända också hade funnit ett svar på frågan vem som egentligen var far till Ulla Winblads son. Hans kandidat var en general vid namn Francisco de Miranda, en internationell äventyrare som någon gång omkring 1790 vistades ett slag i Sverige, men som egentligen hörde hemma i norra Sydamerika. Hr Ekblad medförde ett exemplar av hans dagboksanteckningar, som bland annat skulle ha åtskilligt att berätta om hans månader i Sverige.

Emellertid tycks hr Ekblad inte ha behandlat detta pittoreska faderskapsyrkte med tillräcklig illasinnad kritik; kanske hade han förbrukat hela sitt förråd av ogenvtlig stråvhet i informationsstyrelsens tjänst. Hans funderingar i ämnet har i varje fall tills vidare mottagits kallsinnigt av sakkunnskapen. Men knappast hade ekot av hr Ekbladh hemkomst dött bort förrän Venezuela dök upp på nytt, denna gång representerat av sin kulturattaché i Stockholm, Humberto Fernández-Morán. Denne befanns vara en specialist på hjärntumörer som sedan sin ankomst till Sverige för några månader sedan ägnat all sin fritid åt att med hjälp av professor Siegbahns elektronmikroskop utforska hjärntumörernas struktur, som han också enligt uppgift skall vara den förste som har lyckats beskriva genom en metodik som lär öppna vida perspektiv.

Samtidigt dök här upp en venezolansk roman i svensk översättning: *Doña Bárbara* (Norstedts, 11 kr.) av *Rómulo Gallegos*. Inte nog med det. Genom en tillfällighet, av allt att döma, publicerade Artur Lundkvist i samma veva en essä om Gallegos i tidskriften Samtid och framtid. Atminstone en gång tidigare har en roman från Venezuela utkommit, på svenska, nämligen Blanco-Fombonas "Guldmannen", som på sin tid införlivades med Bonniers gula serie. För att fullborda bilden av en månad i Venezuelas tecken innehöll sprilhäftet av All världens berättare en novell och en liten presentation av just Blanco-Fombona, en författare för övrigt som alltjämt tål att läsas.

Det gäller mähända i ännu högre grad om Rómulo Gallegos. "Doña Bárbara" är väl inte annat än bitvis ett konstverk av rang, men det är ändå en betydande bok. Det yppersta ur artistisk synvinkel är skildringen av de ödsligt vidsträckta slätterna och det vilda herdeliv som leves på dem; hästar är här en förbrukasartikel som har en mycket kort omloppstid. Man känner sig överkygad om att romanens sävarslandskap kommer att stanna kvar i ens minne med samma envishet som den ryska stäppen i Gogols och Tjechovs versioner: närmast påminner kanske Gallegos förlakselse i slättmarkernas vikande horisonter och övervåldigande rymd om Gogol i "Taras Bulba".

Ett extra plus av elementär väldsamhet tillkommer naturligtvis i Gallegos handskap, och man möter det förkroppsligat i romanens huvudperson, Doña Bárbara. Hon har indianblod i sina ådror, men det är också det enda hon vet om sin härdkomst. Hon har växt upp på floderna, i ett hätlag rövare. Hon förälskar sig tidigt, men hennes utvalde mördas och själv blir hon våldtagen av besättningen. De psykologiska verkningarna av denna kontrastuppblevelse analyseras av författaren på ett i huvudsak övergående sätt; man accepterar hans porträtt. Men han gör henne också till en symbol för den nära nog otämjbara tropiska naturen som dödar initiativet och kulturviljan hos de flesta människor. Här är en hjärtpunkt i Gallegos' roman: han är en civilisationens förespråkare och entusiast som kommer en svensk läsare att erinra sig Ludvig Nordström. Men Gallegos har andra svårigheter att berätta om än de som kunde spåras i Obacka med omnejd. Ofta är han nära förtvivlan, och han skänmälar inte, även om han ger sin bok ett ur denna synpunkt relativt lyckligt slut. Kulturfernissan sitter ofta löst, sedan den vederbörligen påsmetats i Caracas, och en desperat förströelsevilja är lätt att locka fram.

Romanens problematik är inte subtil, men den griper på samma sätt som naturskildringen och beskrivningen av savannbefolkningens seder och bruk. Intrigen är däremot direkt dålig och bifigurerna stundom schablonmässiga. Det Pygmalionmotiv som finns med i boken gör i den primitiva miljön ett bisarrt intryck.

I. W—a

Största seminstationen tar hand om 20.000 kor

Veterinär Magnus Osterman på Vappastationen sätter in ett preparör med sperma i kylskåpet.

Konstgjord befruktning, den revolutionerande nyheten inom boskapsskötseln, vinner alltmer terräng. Vårt lands största seminstation planeras på Vappa utanför Enköping, varifrån man nu sköter om 5.600 kor, men ämnar utvidga till 20.000, för vilka sammanlagt 24 tjurar skulle räcka.

— Vi började i april förra året med 2.700 kor och två veterinärer, och redan är antalet av bidadera fördubblat, berättar chefsveterinär Nils Eriksson vid Dagens Nyheters besök. Uppsalatrakten har nyligen bildat en förening, till vilken redan vid starten 3.000 kor blev anslutna, och från Bålstatrakten har också förfrågningar ingått. Sammanlagt är Vappastationen planerad att hyggas ut till att omfatta 20.000 kor, vilket innebär hela södra halvan av Uppsala län. Stationen blir då den största i landet och kräver ett dussin veterinärer. Omkring 24 tjurar skulle då bli erforderliga, ty man räknar med att en tjur förslår till något under 1.000 kor.

Semineringen är helt enkelt en revolution inom boskapsskötseln, ty i stället för till en ko räcker nu ett språng till åtminstone 15 à 20 kor. Intresset bland lantbrukarna är också stort och avgifterna mättliga. 25 kronor pr ko och år kostar det att vara med tjänste 20 kronor kontant pr ko i inträdesavgift. Fördelarna är avsevärda: man har bättre tjurmaterial och får alltså bättre avkomma, dräktighetsprocenten blir något högre genom de rationellare metoderna, och genom den strängs kontrollen kommer sjukdomar snabbare under behandling.

Flärdfritt laboratorium.

Seminstationen på Vappa, inrymd i ena ändan av den stora gammaldags ladugården, ser ut som vilket annat laboratorium som helst. Utrustningen är enkel: mikroskop, kylskåp, sterliseringsanordningar för instrumenten, en väggkarta med röda knappnålshuvuden för de anslutna gårdarna och några apparater för att samla upp sperman.

Innanför laboratoriet ligger de försvarande sju tjurarnas bås. Det är högklassiga djur, värda omkring 10.000 kronor styckets: 11 Thiel, 72 Stenstu, 640 Gusum, 9 Thiel, 57 Nedra-Lid, 688 Gusum och 66 Askö. De flesta är 3 à 4 år, men upp till 7 år anses en tjur användbar. Tjurarnas värde ligger främst i de mjölkliga egenskaper de "ärver ner". Finast på Vappa är 11 Thiel, vars mor pr år gav i medeltal 7.154 kilo mjölk och 289 kilo smör.

Fodret inverkar på sperman.

— Arbetet på stationen går efter ett fastställt schema, berättar veterinär Magnus Osterman medan han visar omkring. På morgonen tas sperman från en av de sju tjurarna, från varje tjur sålunda endast en gång i veckan, så de blir inte överansträngda. Sperman spädis ut med äggula, glykos och en del fosfater samt kyls ned. Den transporteras sedan på is i en termos vid plus 5 grader. Före utspädningen kontrolleras sperman noggrant i mikroskopet med avseende på sin rörelseförmåga, som normalt är 5 à 6 cm i timmen. En viss minimihastighet krävs nämligen av spermatozoerna för att produkten skall godkännas. Brister något i den högklassiga utfodring tjurarna får, märks detta genast på spermans mängd och rörlighet.

På morgonen ringer lantbrukarna in uppgifter om sina kor. Det anteknas på lappar, som sedan veterinärerna fördelar mellan sig när de gör upp sina turer, och så far de ut i bilar till sitt arbete. Den utspädda spermaåsgmåningen från en enda tjur räcker till ett 50-tal kor. Veterinärerna behandlar också eventuella åkommor och kan genom särskild behandling häva vissa fall av sterilitet.

Tror man möjligen att den konstgjorda befruktningen är ett senа tiders påfund, blir man tagen ur villfarelsen genom uppgiften att araberna redan på 1200-talet kände till konsten och brukade stjäla sperma av varanderas ädla fullblod.

Haid

Mikaelidagen blir ny hösthelgdag

Antalet helgdagar i Sverige kommer att ökas med en hösthelgdag, enligt det förslag, som na framlagts av helgdagsnämnden. Då det samtidigt blir en barthelgdag i stället för Marie bebådelsedag får vi två helgdagar på hösten. Dessutom föreslås att midsommardagen alltid skall förläggas till en lördag.

Den första hösthelgdagen blir utan kyrklig karaktär och förläggs till lördagen före Mikaelidagen under perioden 28 september—4 oktober, och den andra, som blir kyrklig helgdag, skall infalla lördagen före Allhelgonasöndagen under tiden den 31 oktober—6 november. Ingrdagandet av en arbetsdag innebär en produktionsminskning med mindre än en halv procent.

I fråga om helgdagsnamn föreslår de sakkunniga att namnet Mikaelidagen överflyttas till den första och Alla helgons dag till den andra. Marie bebådelsedag skall enligt förslaget förläggas till den söndag som infaller under tiden 22—28 mars.

De sakkunniga har varit riksdagsmannen, prosten Hallén, ordförande, redaktör Richard Lindström och före rektorn G. Mosesson samt disponent A. H. Nilsson i Eskilstuna med ansnuerna O. Hallberg som sekreterare.

KRONPRINSEN PÅ SOFIERO

HALSINGBORG, lördag.

TT. Kronprinsen-regenten anlände på lördagsmorgonen hit med ordinarie tåg från Stockholm för ett tvådagarsbesök på Sofiero.

Konung Haakon av Norge passerar på söndagskvällen Hälsingborg på genomresa från Köpenhamn till Oslo.

Med. lic.-examen har avlagts i Lund av A. O. Thorén, bl.

Höjda jordbrukspris ökar ej inflation, säger hr Ekström

KARLSTAD, lördag.

TT. I ett föredrag bl. a. i Karlstad har KLF:s förbundsordförande Bernhard Ekström behandlat den nu så aktuella frågan em inflationsfaran och jordbruksprisernas roll för denna. En höjning av varupriserna är i allmänhet att anse som en omständighet som förstärker en inflationstendens. Detta gäller dock i nuvarande situation knappast om jordbrukspriserna. Tvärtom bör en höjning av jordbrukspriserna kunna minska en sådan fara, framhöll han.

Hr Ekström konstaterade att fackföreningsrörelsens ledande kretsar ställt sig förstående till jordbrukfolkets krav och betecknat dem som rimliga. Den av jordbrukarna begärda inkomstnivån ligger något över 200 milj. kr. Om man antar att omkring en tredjedel av jordbruksprodukterna köps av industriarbetargruppen, skulle denna i högre livsmedelspriser få betala ut ungefär 75 milj. kr. Även om det märks, så är det dock blott en mindre del av de 500 milj. kr. som denna grupp enligt LO:s beräkning årligen får genom den senaste avtalsrörelsen. Enbart den från den 1 maj ytterligare skeende ökningen i lönerna genom indextillägget beräknas till ca 170 milj. kr., en summa som mer än dubbelt upp skulle uppväga de ökade utgifterna för livsmedlen.

De ökade inkomsterna inom jordbruket kommer inte att användas i konkurrensen om konsumtionsvarorna, utan huvudsakligen till att avbetala på skulder eller till att skaffa maskiner och dylikt för den rationalisering av driften som nu av staten och andra folkgrupper så varmt förordas och som jordbrukarna själva också tå:ker genomföra. Om genom denna rationalisering som troligt är produktionen inom jordbruket uppehålles och ökas, motverkas ju även inflationen genom den bättre tillgången på livsmedelsvaror.

Södergranforskare får till Schweiz för ny biografi

Edith Södergrans vistades på sanatorium i Schweiz under en betydelsefull period av sitt liv, men i vad mån man här kan finna biografiskt material av värde för den litteraturhistoriska forskningen är ännu oprövat, berättar Uppsaladocenten Gunnar Tidström vid ett samtal med Dagens Nyheter. Själv begav han sig till Schweiz i maanar på ett resestipendium från Längmanska fonden för att närmare undersöka förhållandena.

— Skaldinnan bör ha fått intressanta impulser under sin sanatorievistelse i Davos, säger docent Tidström, mindre kanske under den första perioden hösten 1911 till våren 1913 än vid den senare tidpunkten, hösten 1913 till försommaren 1914. De dåtida kontinentala strömningarna har hon säkert kommit i kontakt med, och de undersöka bättre på platsen — här kan man också lättare leta fram de litterära tidskrifter som kan ha kommit i hennes händer.

Patienterna på sanatoriet, vilka representerade många olika länder, har säkert också bettyt en hel del för skaldinnan, men det blir förmodligen svårt att nå dem, åtminstone dem som kom från Tyskland. Man vet emellertid att hon mycket beundrade en av dem, Ludwig Wittgenstein, som var Muralt. Han dog visserligen redan 1917, men jag hoppas kunna få några detaljer av hans son, som är professor i Bern.

De eventuella material och upplysningar som docent Tidström finner i Schweiz kommer han att bearbeta för det biografiska verk om Edith Södergran, som bon f. n. är sysselsatt med och vilket också kommer att omfatta en undersökning av hennes diktning.

NORDISKA FOLKHÖGSKOLAN

Nordiska folkhögskolan i Genève, som börjar 1947 års kurs den 11 juni på Marieborgs folkhögskola (Norrköping) och avslutar densamma den 9 augusti på Granhulla i Finland, öppnar i år bl. val belagd med deltagare från de nordiska länderna. För svenska deltagare finns ett fåtal platser kvar. Anmälningstiden utgår den 15 maj. Deltagaravgiften är 700 kr. Anmälan sändes till Arbetarnas bildningsförbund, Linnégatan 37, Stockholm O.

Kungl. vetenskapssocieteten valde på fredagen till preses för nästkommande arbetsår professor Hilding Köhler. Vid sammanträdet höll professor Israel Hohngren ett föredrag om Israel Hwasser, hans person och gärning.

Om
KAJ MUNK
efter *Våren kommer så saktelig* berättar hans nära vän och litterære rådgivare
Hans Brix i
SÅ SNABBT DEN LJUSA SOMMARN SVANN
Rikt illustr. 11:50, inb. 15:—
BONNIERS

Folkpartiet
anordnar
MEDBORGARFEST
i Konserthusets stora sal, tisdagen den 6 maj 1947 kl. 20.
TAL av direktör JORN BERGVALL: "Regeringen Erlanders skördar," advokat INGRID GÄRDE-WIDEMAR: "Kvinnoproblem-samhällsproblem," professor BERTIL OHLIN: "Entryggare framtid."
Orkestermusik under ledning av musikdirektör ILLE GUSTAVSSON.
SÅNG av hovsångare EINAR BEYRON.
MOTESLEDARE: direktör C. W. Carlsson.
Biljetter à 1 kr. säljas på Konserthuset, PUB:s kundtjänst, tidningarnas depeschkontor, Folkpartiets exp.: Adolf Fredr. kyrkogata 12, Fröjinnade Medborgarföreningens exp., Västmannagatan 17.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.